

EL PUIG INFORMATIU

La revista del Puig de les Basses nº 1
3^r - 4^t trimestre 2023

Editorial

Sumari

Curiositats
La Festa de
la Mercè
La vinyeta
Passatemps

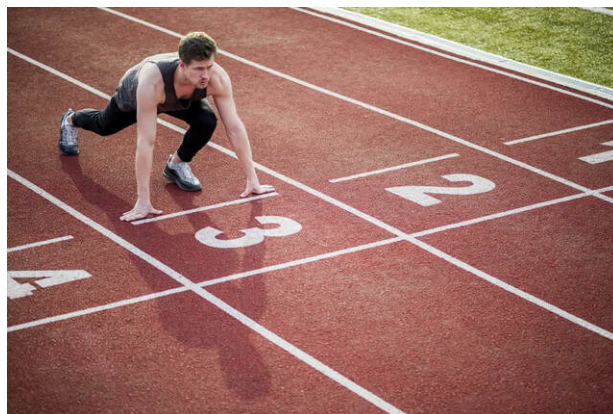
Benvolguts i benvolgudes lectors i lectores, hem tornat després d'una llarga parada per tots els motius que de ven segur ja coneixeu i no cal enumerar un altre cop (el covid-19).

Equip de redacció

Esther,
Monitora
Gustavo A.
Santi R.
Albert S.
Maria V.
Lluís F.
Cristian C.
Mario G.

En aquest nou format de la revista tronarem a apropar-vos les notícies més rellevants del moment, anècdotes del món i molt més; però si teniu qualsevol dubte o voleu aportar algun article per a la revista no ho dubteu, feu-nos-ho arribar per instància a nom de l'activitat de la revista o a la monitora (Esther).

Comencem la nova etapa!!!

CENTINELAS PALMÍPEDOS

A principios del siglo XX se inauguró en lo que, por aquel entonces, era el extrarradio de la ciudad de Barcelona, la cárcel Modelo. Después de más de un siglo de funcionamiento, concretamente en el año 2017, se hace efectivo su cierre definitivo. El establecimiento está obsoleto y ya no se encuentra en ningún extrarradio. Ahora está rodeado de edificios de viviendas, muchos, más altos que él y además ocupa dos manzanas del céntrico barrio del Eixample barcelonés.

Por su proximidad al mar Mediterráneo, con el paso del tiempo, han ido anidando e instalándose bandadas de gaviotas en sus tejados. Ahora, amigos lectores, les voy a relatar cómo, estas aves palmípedas, frustraron la fuga de dos presos.

Los días previos a su cierre, la cárcel andaba algo alborotada: traslados de presos a otros centros, funcionarios que cambiaban de destino, galerías desmanteladas, sábanas y colchas abandonadas y en definitiva, todo lo inherente a un desmantelamiento,

Había un funcionario que, por conocer tan a fondo el comportamiento de las gaviotas, debía de trabajar allí desde que se inauguró la cárcel.

Había dos presos que también parecían llevar allí más de un siglo. Observaban y pensaban. Veían cada vez menos presos y más sábanas sin dueño al alcance de sus manos, así que empezaron a llevarlas a su celda, sita en el tercer y último piso de la 4ª galería. El techo de la celda, podrido por el paso de los años, lindaba directamente con el tejado, el hogar de cientos de gaviotas. Mientras un preso trenzaba y trenzaba, el otro escarbaba y escarbaba. El que trenzaba, confeccionó unas resistentes maromas hechas con tiras de sábanas capaces de izar a un elefante. El que escarbaba, perforó el techo de la celda haciendo un agujero por el que no cabía un elefante, pero sí él, su compañero y las cuerdas.

Había unas gaviotas que también llevaban allí más de un siglo. Nunca les habían agujereado su casa, así que se asustaron muchísimo. Empezaron a graznar y revolotear como poseídas por el diablo. Estaban amenazando sus nidos, sus polluelos y su hogar.

El funcionario, en el siglo y medio que llevaba trabajando allí, jamás había observado tal comportamiento en sus amigas gaviotas. Su instinto de sabueso centenario no tardó en decirle que estaba ocurriendo algo extraño: las once de la noche no es hora de alboroto de aves, pero sí de hacer una ronda nocturna con toda su plantilla de funcionarios, con el fin de averiguar qué les ocurre a las gaviotas. Al pasar por una de las celdas del último piso de la 4ª galería escuchó ruidos extraños en el interior de la misma, y vio restos de escombros que habían salido por la rendija de la puerta.

Abrió la celda y encontró: un preso cubierto de polvo de escombros junto a dos cuerdas que parecían las amarras de un buque carguero. Otro preso, más cubierto de polvo que el anterior, encaramado encima de las taquillas, con una barra de hierro en la mano con la que, presuntamente, estaba haciendo el butrón que se encontraba sobre su cabeza. Y¿cómo no? Toda la celda llena de restos de ladrillos, polvo y escombros.

El funcionario con más de doscientos años de servicio pidió la jubilación anticipada. Ahora disfruta de su jubilación. Se ha comprado una casa junto al mar y unos prismáticos, con los que observa a su plantilla de gaviotas. No se pierde ni un solo documental de animales.

Los dos cacos, del único animal que recelaban era del perro guardián, ahora lo hacen de toda la fauna ibérica. En la actualidad son socios de un club de tiro al pichón.

Y las gaviotas, que dan título a este relato, viven felices en los tejados de esa antigua cárcel que sigue en pie a pesar de que dos presos, en una noche de invierno, pretendían derribarla.

Ésta es una anécdota más de las miles que tiene esa vieja cárcel que ha pasado tres monarquías, dos dictaduras y una república. Ahora es una especie de museo, como lo es Alcatraz, en San Francisco U.S.A., y sigue ocupando dos islas del Eixample barcelonés.

G.A.G
2023

La Motivació

Benvinguts a la nova entrega de la revista del Puig de les Basses; avui us parlaré de la **motivació**....

Que és la motivació? és la causa que explica una determinada conducta, sobretot el motiu pel qual una persona es comporta d'una manera per aconseguir un objectiu concret.

La motivació neix de les experiències i de les emocions associades a una feina ben feta. És un procés intern i no és directament observable, sinó que s'ha de jutjar per les accions o expressions de la persona.

Les seves aplicacions se centren en les esferes productives de la vida, l'educació i el treball, on l'individu ha de rendir i s'ha d'impulsar per fer-ho. L'interès millora l'atenció, augmenta l'esforç i la productivitat, evita errors més ràpidament i permet dedicar més temps a una activitat sense fatiga.

Quins graus de motivació hi ha? La motivació en sí és com una escala, una persona està més o menys motivada per fer alguna cosa. El grau més baix és el rebuig actiu; el següent grau, el mig-baix és la amotivació o apatia; a continuació ve la motivació externa com a grau mig-alt i el grau més alt correspon a la motivació interna, quan els motius sorgeixen de la pròpia persona.

Quins tipus de motivació s'han detectat? Com en tot el què ens envolta ho tipifiquem, la motivació té una part primària i una de secundària. La motivació primària: es compren en les necessitats bàsiques com són l'alimentació, allotjament, entre d'altres. I la motivació secundària: s'han d'adquirir i conèixer com són l'amistat, la llibertat, l'amor...

Hi ha moltes teories diverses sobre la motivació i molts psicòlegs que hi han aportat, molt però... Abraham Maslow dividia les necessitats en una piràmide per explicar com en canviar les metes canvia la motivació. Una persona no està motivada per aconseguir allò que ja té o que dona per suposat.

De totes les teories que s'han desenvolupat, podem trobar la motivació intrínseca o «interna» i l'extrínseca o «externa».

Dit tot això, com podem augmentar la nostre motivació?

Doncs és molt fàcil...

1r. Proporcionar experiències d'èxit o agradables relacionades amb l'activitat

2n. Examinar l'escala de necessitats i prioritats.

3r. Establir un sistema de recompenses i càstigs basats en aquestes necessitats

4t. Potenciar els reforçadors de la conducta

5è. Organitzar la feina en passos assequibles, de manera que complir la llista o agenda sigui un dels objectius.

6è. Permetre l'intercanvi d'opinions entre els membres del grup per compartir objectius i creences comunes

7è. Deixar marge de llibertat amb pautes que possibilitin l'èxit.

I així acabem el programa d'avui, fins al propera amics!!

A.S
2023

EL SANTUARI

Com tothom es pensa i celebrara cada 24 de Setembre, la diada de la Mercè és una de les patrones de Barcelona i tradicionalment la patrona de les presons o presos. De fet n'hi ha uns quants patrons i patrones a Barcelona, però durant la reforma cristiana va impulsar a unes poques patrones de la gran ciutat comtal.

La més coneguda es la Mare de Déu de la Mercè, acordat pel gran Consell de Cent el 25 de Setembre de 1687. És una advocació de la Mare de Déu originària de Barcelona i lligada a la fundació de l'orde de la Mercè el 1218. La imatge actual es venera a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè i és una talla de fusta d'estil gòtic del segle xiv, atribuïda a Pere Moragues. El nen Jesús que té a la falda és d'un o dos segles després. Des del 1687 és patrona de la ciutat de Barcelona, per un vot que va fer el Consell de Cent si alliberava la ciutat d'una plaga de llagostes. També ho és de l'arxidiòcesi de Barcelona (des del 1868) i de la província eclesiàstica de Barcelona (que inclou les diòcesis de Sant Feliu i Terrassa) des del 2006. Durant l'Exposició Universal de Barcelona (1888) fou coronada canònicament. Tradicionalment, la festa major de la ciutat de Barcelona se celebra en honor seu pels volts del 24 de setembre.

La difusió del culte

El culte es va difondre durant l'edat mitjana pel Mediterrani i, durant els segles XVI a XVIII, arran de la tasca d'evangelització que van dur a terme els frares mercedaris en terres hispàniques i americanes, es van crear nombrosos convents de l'orde que van convertir la Mare de Déu de la Mercè (amb el nom de Virgen de las Mercedes o Mercedes) en una advocació popular.

L'**altre patrona** és **Eulàlia de Barcelona** que va ser, segons la tradició, una noia cristiana que va morir per no voler rebutjar la seva fe durant les persecucions de Dioclecià, i que va ser martiritzada i venerada com a màrtir per diferents confessions cristianes. Sembla, però, que es tracta d'una figura llegendària i en realitat inexistent, la llegenda de la qual es va desenvolupar a partir del desdoblament i confusió amb la història de santa Eulàlia de Mèrida. És la copatrona de la ciutat de Barcelona.

L'historicitat d'Eulàlia

Hi ha seriosos dubtes sobre la historicitat de la narració del seu martiri, i fins i tot sobre si la seva llegenda no és una versió local de la de santa Eulàlia de Mèrida, ja que el primer testimoni escrit que se'n té és un himne de Quirze de cap al 660, o sigui, més de tres segles després de la seva època. La tradició que la fa originària de Sarrià encara és posterior. La llegenda barcelonina reproduïx gairebé literalment els fets i turments, a més del nom, de la santa de Mèrida, la qual cosa fa pensar en una de les típiques duplicacions de personalitat hagiogràfica que es van donar durant l'Alta Edat Mitjana.

Les seves despulles foren localitzades el 878 pel bisbe Frodoí a Santa Maria de les Arenes, on avui hi ha Santa Maria del Mar, i traslladades solemnement a la catedral, on al segle xiii van instal·lar-les a la cripta, en un nou sarcòfag gòtic d'estil pisà.

El 2004 Santa Eulàlia de Barcelona va ser retirada del Martirologi romà, passant a ser una "santa tradicional". Tot i això, i com sol succeir en casos similars, s'autoritza el culte a aquesta Santa en l'àmbit local perquè està fermament arrelat.

Les tradicions barcelonines, que es mantenen actualment; Eulàlia, mentre era a casa seva, tenia cura de les oques que s'hi criaven. Per aquest motiu, al claustre de la Catedral de Barcelona hi ha de forma permanent tretze oques, tantes com els anys que tenia en morir, de color blanc, com a símbol de la seva puresa.

La santa vivia als afores de la ciutat, a Sarrià; vora la seva casa hi havia un bosc de xiprers. Un dia que la santa hi passejava, tingué una aparició: un àngel li digué que fóra santa i patrona de Barcelona i, en record del prodigi, els xiprers es van convertir en palmeres, arbre llavors desconegut a la ciutat. Per això, la finca de Sarrià tenia palmeres i era coneguda com el Desert de Sarrià.

Quan les restes de la santa van ser traslladades de Santa Maria de les Arenes a la Catedral, el 878, en arribar la processó al portal de la ciutat, que era on ara hi ha la **Plaça de l'Àngel**, l'arca on anaven les restes va prendre un pes tan gran que no va poder ser moguda i van haver de deixar-la a terra. Malgrat els intents d'aixecar-la, no hi havia manera de poder continuar la translació i es va pregar perquè el Cel enviés un senyal que permetés conèixer-ne la causa. Un àngel s'aparegué llavors i assenyalà amb el dit un dels canonges que prenia lloc a la processó: el sacerdot, penedit, va confessar que, en fer el trasllat de les restes de la santa a l'arca, se n'havia quedat un dit, com a relíquia i, en tornar-lo al seu lloc, van poder tornar a aixecar l'arca i continuar la cerimònia: la santa no volia entrar "incompleta" a la seva ciutat. Per aquest motiu, l'*antiga Plaça del Blat* va canviar el nom i passà a dir-se **Plaça de l'Àngel** i l'actual carrer de la Llibreteria prengué el nom de **Baixada de Santa Eulàlia**, a més, s'hi instal·là al portal l'escultura d'un àngel de planxa de coure que assenyalava cap avall, i una altra de santa Eulàlia.

Moltes dones i noies duen el nom de Laia, que és una adaptació del nom "Eulàlia", que en grec significa "ben parlada"

Llocs relacionats amb el martiri de la santa

Un dels turments que va patir va consistir a ficar-la nua en una bóta plena de claus i vidres i llançar-la rodolant tretze cops per un pendent, l'actual carrer anomenat Baixada de Santa Eulàlia, on hi ha una imatge de la santa en una petita capella. Per commemorar aquest fet, la diada de la santa, els fidels pujaven i baixaven aquest carrer tretze cops, simbolitzant el recorregut de la bóta. També per això, Santa Eulàlia era patrona del gremi de boters.

Un altre turment fou el del foc, lligada la jove a una estaca; miraculosament, però, les flames s'apartaven del cos d'Eulàlia per dirigir-se contra els seus botxins. L'episodi és un dels que està representat als relleus del rerecor de la Catedral de Barcelona.

Després d'ésser fuetejada, va ser tancada en una presó, en un calabós ple de puces per tal que li piquessin les ferides. Aquesta presó, deia la llegenda, era al carrer de la **Volta de Santa Eulàlia**. Per això, el 12 de febrer, les puces són més grosses i piquen amb més fúria. El sol, avergonyit d'aquest martiri, no vol entrar en aquest carreró, habitualment fosc i només l'il·lumina la diada de Santa Eulàlia.

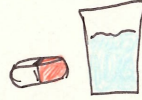
La santa havia estat empresonada, també, a la **Volta del Remei** o al número 7 del carrer del Call.

Diu la llegenda que, després de dotze turments, finalment la van clavar en una creu en forma d'aspa. Va morir a la creu i la seva ànima va volar, en forma de colom blanc que li va sortir de la boca.

Diversos llocs de Barcelona reclamaven l'honor d'haver estat l'indret de la mort de la santa: els més anomenats eren el **Pla de la Boqueria** (motiu pel qual, a la casa de la Rambla fa cantonada amb el carrer de la Boqueria, hi ha l'escultura de la santa presidint el lloc) i la **Plaça del Pedró**, on es va erigir un monument commemoratiu al segle XVII que fou destruït arran de la guerra civil de 1936-39 i reconstruït posteriorment. Se'n conserva, però, el cap de la imatge de santa Eulàlia que el coronava originalment, obra de Lluís Bonifaç, que es troba al Museu d'Història de Barcelona.

LA VINYETA

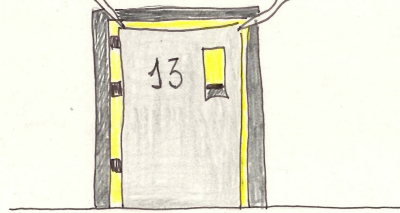
LA PASTILLITA QUE DA DOLOR
DE CABEZA CON UN BABY-BOOM.

EN UNA CELDA DE MUJERES...

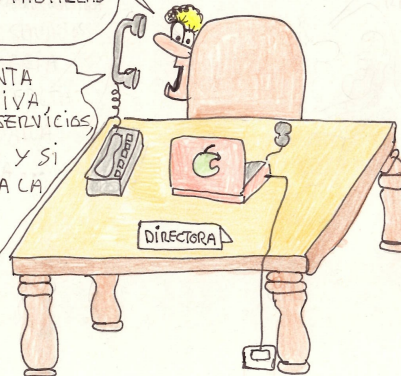
ESTOY MÁS
PELADA QUE
LAS RATAS.

PUES A MÍ ME
ACABAS DE DAR
UNA IDEA

¿COMO DICES?
¿QUE SE HAN RECETADO
MÁS DE 500 PASTILLAS
ANTI-BABY?

LLAMA A LA JUNTA
ADMINISTRATIVA,
AL JEFE DE SERVICIOS
A ENFERMERIA Y SI
HACE FALTA A LA
BRIGADILLA DE
LIMPIEZA...

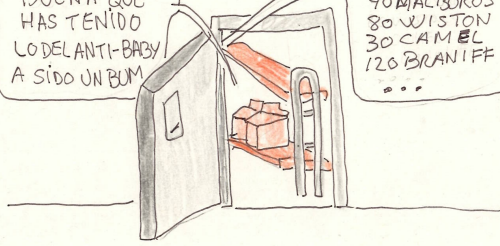

AL CABO DE DOS SEMANAS SE
DESCUBRE EL PASTEL...

QUE IDEA MÁS
BUENA QUE
HAS TENIDO
LO DEL ANTI-BABY
A SIDO UN BUM

¡CALLA QUE ME
DESCUENTAS!
40 MALBOROS
80 WILSON
30 CAMEL
120 BRANIFF
...

DE ESTA SE
NOS CAE EL
PELO...

NO ME HABLES DE
PELO, QUE TE DOY
UNA PATADA EN
TODA LA BOCA

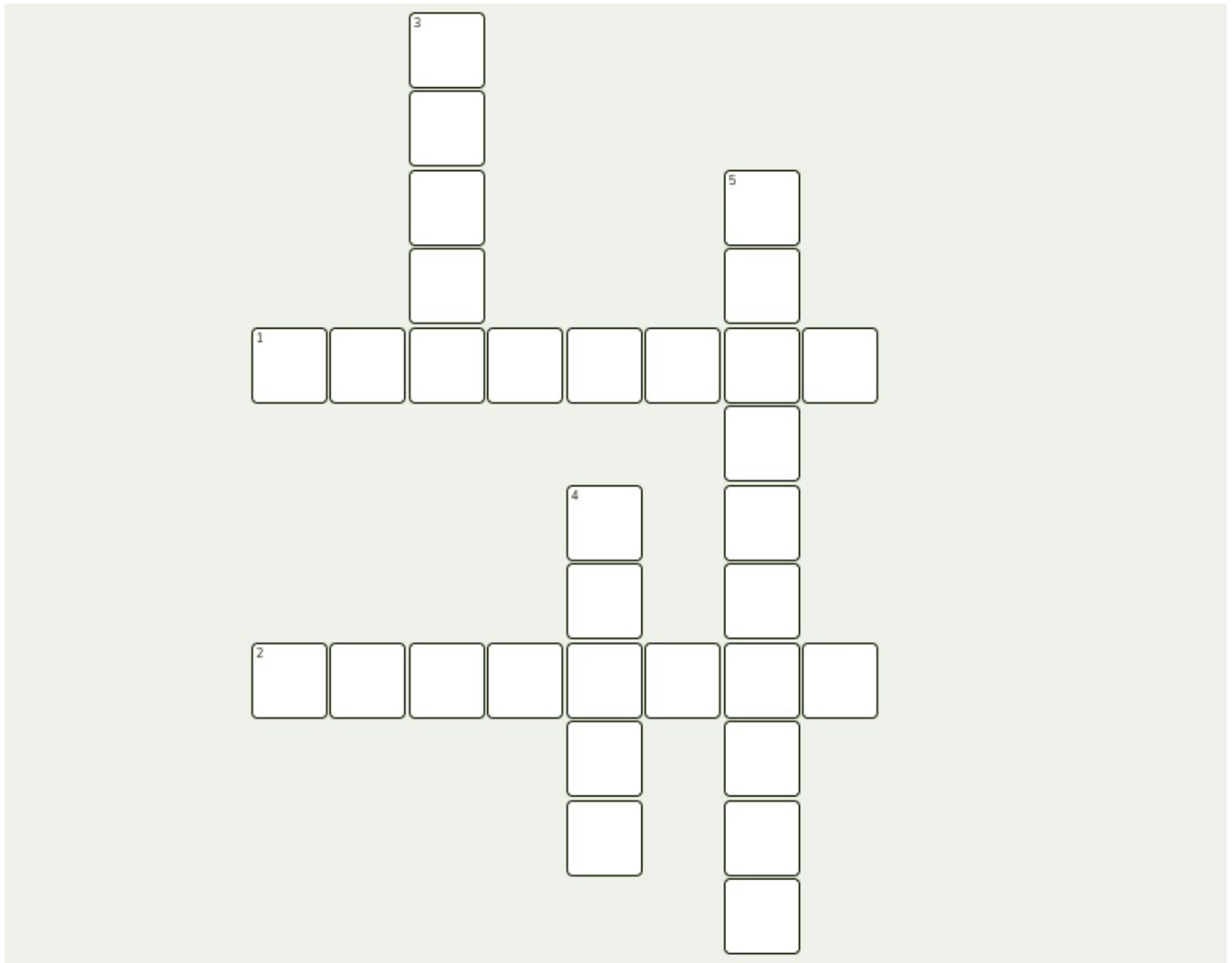
MARINA "DER"
CIUDAD DE VACACIONES

The End ...

PASSATEMPS

E	E	I	I	P	O	H	X	A	X	F	U	O	D
E	M	Q	U	O	P	R	X	B	Z	Z	O	A	I
X	D	P	U	I	G	Y	E	S	G	A	D	I	O
O	I	B	O	I	U	O	E	X	U	I	J	A	P
V	V	N	N	D	D	Z	Y	U	R	Z	U	Q	D
A	E	P	C	E	E	A	B	A	A	I	S	N	F
H	R	E	E	L	S	R	D	E	A	I	T	W	Z
N	S	F	H	J	U	I	A	C	E	O	I	L	E
E	I	U	X	J	L	S	U	M	C	A	C	O	R
P	D	K	Y	O	U	A	I	C	I	E	I	A	T
E	A	K	S	W	U	J	A	O	E	E	A	D	U
O	D	E	R	E	C	H	O	S	N	O	N	W	R
L	O	P	O	R	T	U	N	I	D	A	D	T	P
Q	G	O	X	V	N	I	R	I	O	T	A	E	O

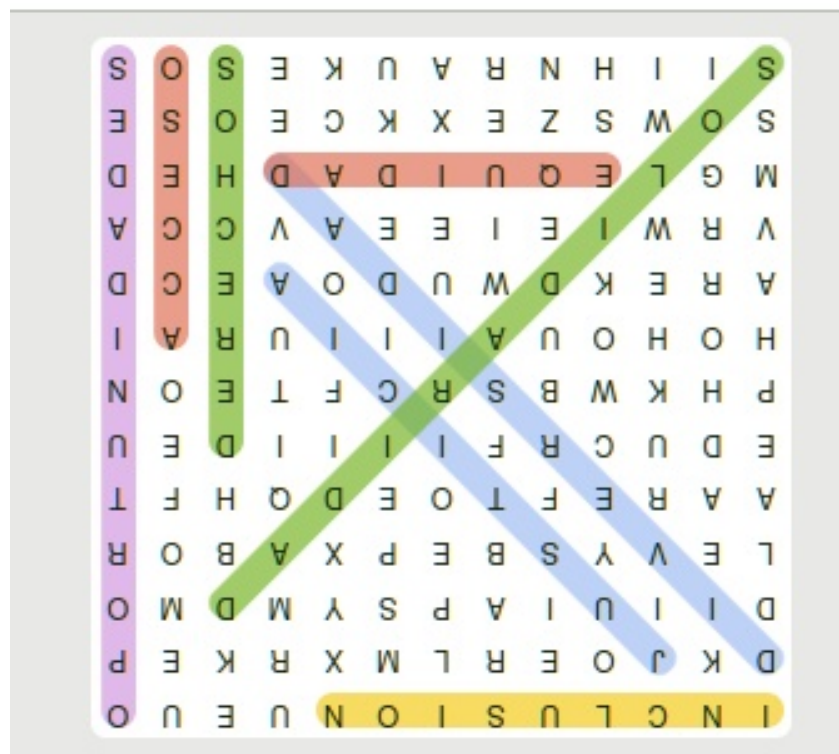
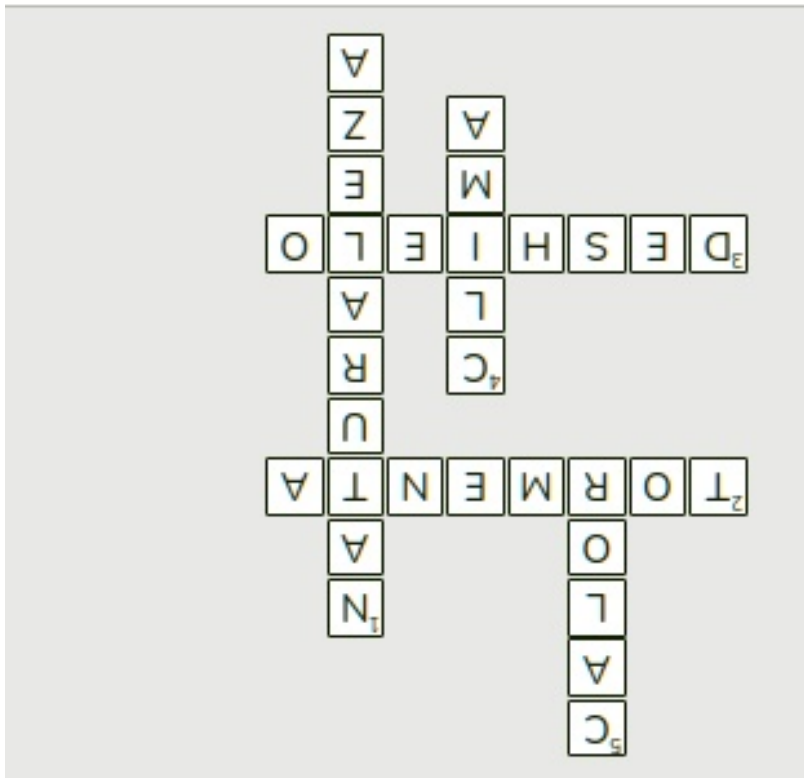
- 1- Derechos
- 2- Justicia
- 3- Equidad
- 4- Oportunidad
- 5- Inclusion
- 6- Solidaridad
- 7- Diversidad
- 8- Empoderamiento

CAMBIO CLIMÁTICO:

- 1- Las condiciones meteorológicas medias que caracterizan a un lugar determinado.
- 2- Se refiera al mundo material, los fenómenos del mundo físico, la materia inerte generada como parte de procesos sin la intervención humana.
- 3- Energía en tránsito que se reconoce solo cuando se cruza la frontera de un sistema termodinámico.
- 4- Fenómeno meteorológico asociado al desarrollo vertical de nubosidad acompañado de descargas eléctricas.
- 5- Fusión de las nieves y de los heleros como consecuencia del aumento de las temperaturas

SOL·LUCIONS

ANOTACIONES

Sé el cambio que
quieres ver en el
mundo

(Mahatma Gandhi)